Кому: **Дніпровський районний суд м. Києва**
02000, м. Київ, вул. Сергієнка, 3.

Позивач: Фізична особа – громадянка України
Марініч Олена Володимирівна
Зареєстроване місце проживання: м. Донецьк, Київський проспект, буд. 5-В, кв. 68, Податковий номер: 1996017603.
Тел.: (067) 367-00-07
Поштова адреса (адреса для отримання кореспонденції від суду): 03186, м. Київ, вул. Авіаконструктора Антонова, 4/для Марініч О.В.

Відповідач: **Моторне (транспортне) страхове бюро України**
Місцезнаходження: 02154, м. Київ, Русанівський бульвар, буд.8.
Код ЄДРПОУ: 21647131.
Тел.: (044) 239-20-30.

Справа №: **755/28689/13ц**
Суддя: **Т. В. Савлук**

Додаткові пояснення
до позовної заяви про стягнення коштів, які надаються на запитання суду

З метою забезпечення читабельності документу та зручності при викладенні обставин справи та нормативного обґрунтування було застосовано наступні терміни:

Заподіювач шкоди – громадянин Німеччини Саркісов Антон Беніамінович;

Автомобіль - автомобіль Mitsubishi Colt, д/н АН 9983 СТ, власником якого є **Позивач**;

Експерт – Гончаров Максим Сергійович (кваліфікаційне свідоцтво оцінювача від 18 жовтня 2008 року МФ за №6409);

ТОВ «Експерт» - Товариство з обмеженою відповідальністю «Експерт» (код ЄДРПОУ: 23778601);

Конституція – Конституція України, затверджена законом України від 28 червня 1996 року за № 254к/96-ВР;

ЦК України – Цивільний кодекс України, затверджений законом України від 16 січня 2003 року за № 435-IV;

ЦПК України – Цивільний процесуальний кодекс України, затверджений законом України від 18 березня 2004 року за № 1618-IV;

ЗУ Про обов'язкове страхування - Закон України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» від 01 липня 2004 року за № 1961-IV;

Правила дорожнього руху – Правила дорожнього руху, затверджені постановою КМУ від 10 жовтня 2001 р. № 1306;

Постанова Пленуму ВССУ № 4 – Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 01 березня 2013 року за № 4 «Про деякі питаннязастосування судами законодавства при вирішенні спорів про відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки».

1. Розмежування наступних понять, некоректним застосуванням яких **Відповідач** намагається ввести суд в оману:
   - «водій транспортного засобу, причетний до пригоди»,
   - «власник транспортного засобу, причетного до дорожньо-транспортної пригоди»,
   - «власник пошкодженого майна»,
   - «особа, яка має право на отримання відшкодування (потерпілий)».

З метою уникнення обставин, що можуть ввести суд в оману, вважаємо за необхідне звернути увагу суду на те, що **ЗУ Про обов'язкове страхування** та **Правила дорожнього руху** не застосовують вищевказані поняття до однієї особи, а навпаки, - повністю розмежовують їх, визначаючи як окремих і різних осіб.

Так, права «власника пошкодженого майна» і «особи. яка має право на відшкодування (потерпілого)» визначені окремо від інших осіб в статтях 22 - 32 **ЗУ Про обов'язкове страхування.** При цьому, в пунктах 33.3. і 33-1.1 цього закону, «страхувальник», «водій транспортного засобу, причетного до пригоди» і «особа, яка має право на відшкодування (потерпілий)» також визначені які різні і незалежні одна від одної особи.

Безпосередньо **ЗУ Про обов'язкове страхування** не роз'яснює поняття «водій транспортного засобу». В свою чергу, відповідно до **Правил дорожнього руху**,

> *«водій – це особа, яка **керує** транспортним засобом і має посвідчення водія (посвідчення тракториста-машиніста, тимчасовий дозвіл на право керування транспортним засобом, тимчасовий талон на право керування транспортним засобом) відповідної категорії. Водієм також є особа, яка навчає керуванню транспортним засобом, перебуваючи безпосередньо в транспортному засобі».*

Таким чином, обов'язковою умовою відношення особи до статусу «водій транспортного засобу» є здійснення нею керування цим транспортним засобом.

Тобто, особа, яка знаходиться в транспортному засобі, але не керує ним (сидить на пасажирському сидінні, сидить за кермом транспортного засобу, що не рухається, взагалі відсутня в цьому транспортному засобі як **Позивач**, та інші подібні випадки), не вважається водієм цього транспортного засобу.

Враховуючи вищевикладене, **Позивач**, яка не знаходилась в своєму транспортному засобі автомобіль Mitsubishi Colt з д/н «АН 9983 СТ» (який, в свою чергу, не рухався і стояв вимкнений на стоянці), і відповідно не керувала ним, не вважається водієм цього транспортного засобу.

В даному випадку, «водієм транспортного засобу, причетним до пригоди» буде вважатися **Заподіювач шкоди** громадянин Німеччини Саркісов Антон Беніамінович, який керував транспортним засобом, щодо якого діє сертифікат «Зелена картка» і з використанням якого він скоїв дорожньо-транспортну пригоду.

Також, необхідно звернути увагу суду на те, що відповідно до положень пункту 1.5. **ЗУ Про обов'язкове страхування**,

> *«наземні транспортні засоби (далі - транспортні засоби) - це пристрої, призначені для перевезення людей та/або вантажу, а також встановленого на ньому спеціального обладнання чи механізмів, які підлягають державній реєстрації та обліку у відповідних підрозділах Міністерства внутрішніх справ України (далі - відповідні підрозділи МВС України) та/або допущені до дорожнього руху, а також ввезені на митну територію України для тимчасового користування, зареєстровані в інших країнах;*

При цьому, зверніть увагу на те, що згідно умов цього ж пункту 1.5. **ЗУ Про обов'язкове страхування**:

> *«У цьому Законі не вважається транспортним засобом пристрій, який підпадає під ознаки, зазначені у цьому пункті, але щодо якого не встановлено коригуючий коефіцієнт залежно від типу транспортного засобу».*

В свою чергу, відповідно до положень статей 6, 7 і 8 **ЗУ Про обов'язкове страхування,** застосування коригуючого коефіцієнту передбачено лише для забезпеченого транспортного засобу страхувальника, для якого може настати цивільно-правова відповідальність, внаслідок скоєння страхового випадку. Тобто, юридично, «транспортним засобом» для умов цього закону вважається лише забезпечений страховкою транспортний засіб особи, яка скоїла дорожньо-транспортну пригоду і для якої настала цивільна-правова відповідальність. Всі інші транспортні засоби, які причетні до пригоди, не вважаються «транспортними засобами» для умов **ЗУ Про обов'язкове страхування.**

При цьому, відповідно до положень статті 6 цього закону, все майно потерпілого (транспортний засіб, гараж, телевізор тощо), якому заподіяно шкоду, для умов цього закону, вважається просто «майном», без визначення його особливостей. В свою чергу, поняття «транспортний засіб» в цій статті використано лише для транспортного засобу особи, для якої наступає цивільно-правова відповідальність, внаслідок скоєння страхового випадку.

В зв'язку з тим, що **Позивач** не є страхувальником по відношенню до **Відповідача** і не несе цивільно-правову відповідальність в цій дорожньо-транспортній пригоді, а також те, що транспортний засіб **Позивача** взагалі не використовувався при скоєнні пригоди і до нього, в даному випадку, не застосовувався коригуючий коефіцієнт, - **Автомобіль Позивача** не вважається транспортним засобом для умов **ЗУ Про обов'язкове страхування,** а визначається як звичайне майно, якому нанесено шкоду**.**

В свою чергу, автомобіль BMW X5 (д/н М 00123), власником якого є **Заподіювач шкоди** громадянин Німеччини Саркісов Антон Беніамінович, буде вважатися транспортним засобом, для умов цього закону.

Що стосується «власника транспортного засобу», то відповідно до положень пункту 1.6. **ЗУ Про обов'язкове страхування**,

> *«власники транспортних засобів – це юридичні та фізичні особи, які відповідно до законів України є власниками або законними володільцями (користувачами) наземних транспортних засобів на підставі права власності, права господарського відання, оперативного управління, на основі договору оренди або правомірно експлуатують транспортний засіб на інших законних підставах».*

Однак. враховуючи те, що як зазначено вище, для умов застосування **ЗУ Про обов'язкове страхування, Автомобіль Позивача** Mitsubishi Colt з д/н «АН 9983 СТ» не вважається транспортним засобом, - відповідно і **Позивач** не вважається «власником транспортного засобу», для умов застосування цього закону.

В даному випадку, власником транспортного засобу, для умов застосування **ЗУ Про обов'язкове страхування**, буде вважатися лише **Заподіювач шкоди** громадянин Німеччини Саркісов Антон Беніамінович, який є власником автомобіля BMW X5 (д/н М 00123), за допомогою якого скоєно страховий випадок.

В свою чергу, враховуючи вищевикладене та те, що внаслідок дорожньо-транспортної пригоди заподіяно шкоду майну **Позивача**, **Позивач** не є «водієм транспортного засобу, причетним до пригоди» і не є «власником транспортного засобу», а є лише «власником пошкодженого майна» та «особою, яка має право на отримання відшкодування (потерпілою)» оскільки, відповідно до положень пункту 1.3. **ЗУ Про обов'язкове страхування**,

> *«потерпілі – це юридичні та фізичні особи, життю, здоров'ю та/або майну яких заподіяна шкода внаслідок дорожньо-транспортної пригоди з використанням транспортного засобу»,*

2. У запереченні проти позову, **Відповідачем** зазначено, що підставою для відмови у регламентній виплаті **Позивачу** є невиконання **Позивачем** вимог пункту 33.1.4. статті 33 **Про обов'язкове страхування,** відповідно до якого, «водій транспортного засобу, причетного до пригоди» зобов'язаний:

> *«33.1.4. невідкладно, але не пізніше трьох робочих днів з дня настання дорожньо-транспортної пригоди, письмово надати страховику, з яким укладено договір обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності (у випадках, передбачених статтею 41 цього Закону, - МТСБУ), повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду встановленого МТСБУ зразка, а також відомості про місцезнаходження свого транспортного засобу та пошкодженого майна, контактний телефон та свою адресу. Якщо водій транспортного засобу з поважних причин не мав змоги виконати зазначений обов'язок, він має підтвердити це документально».*

Однак, відповідно до положень цієї норми, обов'язок повідомлення МТСБУ про пригоду належить виконувати лише «водію транспортного засобу, причетного до пригоди».

В свою чергу, як зазначено вище, **Позивач** не є «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди», а є лише «власником пошкодженого майна» та «особою, яка має право на отримання відшкодування (потерпілою)», і тому до неї не застосовуються положення пункту 33.1.4. статті 33 **ЗУ Про обов'язкове страхування.**

Таким чином, **Позивач** не повинна виконувати обов'язок щодо повідомлення МТСБУ (**Відповідача**) про дорожньо-транспортну пригоду, і відповідно, не несе відповідальності за його невиконання та за будь-які інші юридичні наслідки пов'язані з невиконанням цього обов'язку «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди» (виконання чи невиконання певних дій протягом певного строку з моменту повідомлення МТСБУ), оскільки виконання чи невиконання цього обов'язку **не залежить від волі Позивача**.

В зв'язку із зазначеним, всі претензії **Відповідача**, які стали підставою для відмови **Позивачу** у регламентній виплаті, є безпідставними і необґрунтованими, оскільки всі вони пов'язані з фактом направлення «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди» до МТСБУ відповідного повідомлення про пригоду, а також з визначенням дати направлення такого повідомлення.

Більш того, на сьогоднішній день навіть не встановлено форму такого повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду, встановлення якої також не залежить від волі **Позивача,** а відноситься до обов'язків **Відповідача** МТСБУ.

Так, згідно вимог пункту 4 «Прикінцевих положень» Закону України 17 лютого 2011 року №3045-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо дорожньо-транспортних пригод та виплати страхового відшкодування», для МТСБУ встановлено обов'язок :

«4. Моторному (транспортному) страховому бюро України встановити зразок повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду та за погодженням з Державною автомобільною інспекцією Міністерства внутрішніх справ України у шестимісячний строк з дня опублікування цього Закону розробити та затвердити інструкцію щодо заповнення повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду, яка має передбачати типові схеми дорожньо-транспортних пригод».

При цьому, згідно вимог статті 57 Конституції України, МТСБУ повинно довести зазначений зразок повідомлення до відома населення, оскільки:

«Кожному гарантується право знати свої права і обов'язки.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними».

Відповідно до положень статей 1 і 3 Указу Президента України «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» від 03.10.92 року №493/92, нормативно-правові акти, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, органами господарського управління та контролю і які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, підлягають державній реєстрації, і набувають чинності через 10 днів після їх реєстрації.

При цьому, відповідно до вимог пункту 5.4. наказу Мінюсту від 12.04.2005 року № 34/5:

«5.4. Нормативно-правові акти, які занесені до Державного реєстру, набирають чинності з дня їх офіційного опублікування, якщо інше не встановлено самими актами, але не раніше дня їх офіційного опублікування».

Таким чином, обов'язок направлення повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду за зразком, що буде встановлений МТСБУ, діє лише для «водія транспортного засобу, причетного до пригоди», і **стає обов'язковим лише з моменту державної реєстрації та офіційного опублікування нормативно-правового акту, яким встановлено такий зразок**.

Однак, на сьогоднішній день, такого зразку не встановлено, оскільки відповідного нормативно-правового акту не зареєстровано і офіційно не опубліковано.

В зв'язку із зазначеним, всі претензії **Відповідача**, які стали підставою для відмови **Позивачу** у регламентній виплаті, є протизаконними і необґрунтованими, оскільки всі вони пов'язані з фактом направлення «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди» до МТСБУ відповідного **повідомлення про пригоду, форму якого на сьогоднішній день не встановлено**.

Додатково, вважаю за необхідне нагадати суду, що 26 грудня 2012 року, в присутності **Позивача** і свідка – перекладача з німецької мови Тищенко Антона Юрійовича, шляхом організації конференції за допомогою телефонного зв'язку, **Заподіювач шкоди** повідомив про дорожньо-транспортну пригоду свого страховика і **Відповідача (МТСБУ)**, який, в свою чергу, повідомив його про направлення експертів протягом трьох днів. Крім того, через 6 годин після пригоди, та після приїзду з органів ДАЇ, **Заподіювач шкоди** повідомив **Позивача**, що направив до МТСБУ належним чином оформлене повідомлення. Більш того, 28 грудня 2012 року, до свого виїзду за межи України, **Заподіювач шкоди** повідомив **Позивача**, в присутності свідків Тищенко Антона Юрійовича і Миклуш Марини Ігорівни (копії їх заяв є в матеріалах справи), що отримав інформацію про отримання МТСБУ повідомлення про пригоду.

Окрім цього, з метою уникнення непорозумінь, з 26 грудня 2012 року по 16 січня 2013 року, **Позивач**, з телефонного номеру **Позивача** (067-367-00-07), кожного дня, намагалась додзвонитись до **Відповідача** за телефонами, що зазначені на офіційному сайті **Відповідача** та в страховому сертифікаті «Зелена картка», що був наданий **Заподіювачем шкоди** (копія у справі) (а саме 044-239-20-31, 044-239-20-30 та 044-239-20-27), для того, щоб від свого імені повідомити про настання дорожньо-транспортної пригоди, - однак на телефоні дзвінки ніхто не відповідав. Факт без результативності дзвінків підтверджуються заявою свідків Миклуш Марини Ігорівни (податковий номер: 3214803984), Бойко Олександри Альбертівни (податковий номер: 3282805635), та Забродіна Артема Максимовича (податковий номер: 3309022431) (копії заяв знаходяться в справі).

Таким чином, вважаємо, що **Позивач** не лише не порушив жодного свого обов'язку, а більш того, здійснив всі можливі для нього заходи за для повідомлення **Відповідача** про пригоду, і не несе

відповідальності за не направлення **Заподіювачем шкоди** до МТСБУ цього повідомлення, **за зразком, якого на сьогоднішній день офіційно не встановлено, оскільки такі дії знаходяться за межами обсягу цивільної дієздатності Позивача.**

3. **Відповідачем**, в якості підстави для відмови у регламентній виплаті, також зазначено те, що **Позивач,** в порушення вимог пункту 33.3. статті 33 **ЗУ Про обов'язкове страхування** не зберіг пошкоджене майно протягом 10 робочих днів після одержання МТСБУ повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду.

Однак, як зазначалось раніше, зазначена підстава для відмови є протизаконною і необґрунтованою, оскільки вона пов'язана з фактом і датою направлення «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди» **(дії якого не залежать від волі Позивача)** до МТСБУ відповідного повідомлення про пригоду, **форму якого на сьогоднішній день офіційно не встановлено**.

Більш того, в другому абзаці пункту 33.3. статті 33 **ЗУ Про обов'язкове страхування** зазначено, що:

> *«Особи, зазначені в цьому пункті, звільняються від обов'язку збереження пошкодженого майна (транспортних засобів) у такому стані, в якому воно знаходилося після дорожньо-транспортної пригоди, у разі якщо не з їхньої вини протягом десяти робочих днів після одержання страховиком (у випадках, передбачених статтею 41 цього Закону, - МТСБУ) повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду його уповноважений представник не прибув до місцезнаходження такого пошкодженого майна».*

Крім того, в пункті 34.3. статті 34 **ЗУ Про обов'язкове страхування** зазначено, що:

> *«Якщо представник страховика (у випадках, передбачених статтею 41 цього Закону, - МТСБУ) не з'явився у визначений строк, потерпілий має право самостійно обрати аварійного комісара або експерта для визначення розміру шкоди. У такому разі страховик (у випадках, передбачених статтею 41 цього Закону, - МТСБУ) зобов'язаний відшкодувати потерпілому витрати на проведення експертизи (дослідження)».*

На підставі вищевикладеного, а також на підставі положень статті 27 **ЦК України**, та з урахуванням вимог статей 19, 21 і 22 Конституції України, права, обов'язки і відповідальність **Позивача** не обмежуються і не можуть обмежуватися шляхом виконання чи не виконання іншою особою своїх обов'язків, у тому числі шляхом не виконання обов'язків «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди» **(дії якого не залежать від волі Позивача)** щодо направлення до МТСБУ повідомлення про пригоду, та обов'язку МТСБУ виконати закон і офіційно встановити **зразок цього повідомлення, який на сьогоднішній день офіційно не встановлено.**

Таким чином, право **Позивача** на отримання страхового відшкодування (регламентної виплати) не обмежується і не може залежати від виконання чи не виконання своїх обов'язків МТСБУ і «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди», і відповідно, у **Позивача** не виникає обов'язку зберігати пошкоджене майно внаслідок невиконання своїх обов'язків МТСБУ і «водієм транспортного засобу, причетного до пригоди», а також внаслідок того, що виконання їх обов'язку не залежить від волі і можливостей **Позивача**.

В свою чергу, обов'язок зберігати майно і очікувати експерта існує в даному випадку лише для «водія транспортного засобу, причетного до пригоди», для якого і існує обов'язок повідомлення.

Однак, не глядячи на це, **Позивач** протягом 35 днів від 28 грудня 2012 року (від дати надання **Заподіювачем шкоди** інформації про отримання **Відповідачем** повідомлення про пригоду) зберігала пошкоджене майно і марно намагалась в присутності вищезазначених свідків додзвонитись до **Відповідача**. Треба звернути увагу суду на те, що якщо б не недбалість працівників **Відповідача**, які ні в січні 2012 року, ні протягом останніх 2 років (було зроблено більше 500 дзвінків у тому числі і під час останнього судового засідання), не відповідають на жодні дзвінки за офіційними телефонними номерами, зазначеними на їх сайті і в «Зеленій картці» (суддя може самостійно подзвонити і переконатися в цьому), то подібної ситуації не існувало би.

Не дочекавшись жодної відповіді і очікуючи значно більше встановлених законодавством 10 днів, а саме – 35 днів (хоча **Позивач** взагалі не повинна нічого очікувати), **Позивач** самостійно обрала експерта для визначення шкоди і 31 січня 2013 року здійснила ремонт **Автомобілю**.

Враховуючи вищевикладене вважаємо, що **Позивачем** жодним чином не порушено вимоги **ЗУ Про обов'язкове страхування,** а навпаки, в умовах, що склалися (не можливість контролювати дії «водія транспортного засобу, причетного до пригоди» стосовно направлення ним повідомлення про пригоду і відсутність офіційно встановленого зразка такого повідомлення), **Позивачем** повністю дотримано

виконання залежних від нього умов законодавства, і навіть зроблено значно більше, і тому не має підстав для відмови йому у регламентній виплаті.

Даної позиції також дотримується ПЛЕНУМ ВИЩОГО СПЕЦІАЛІЗОВАНОГО СУДУ УКРАЇНИ З РОЗГЛЯДУ ЦИВІЛЬНИХ І КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ в останньому абзаці пункту 23 **Постанови Пленуму ВССУ № 4,** де зазначено, що:

> *«Строки, передбачені статтею 33 Закону N 1961-IV для звернення до страховика, а у випадку, зазначеному в статті 41 цього Закону, - до МТСБУ, із заявою про дорожньо-транспортну пригоду, не є строками здійснення потерпілим свого права на отримання страхового відшкодування. Тому у разі відмови страховика від прийняття документів на отримання страхового відшкодування з посиланням на пропущення цих строків потерпілий має право звернутися до суду з метою вирішення спору по суті».*

Більш того, Пленумом ВССУ в пункті 19 цієї Постанови зазначено, що:

> *«З урахуванням змісту статті 979 ЦК та статті 16 Закону України "Про страхування" у разі настання страхового випадку страховик зобов'язаний виплатити страхове відшкодування, а інші умови договору страхування є підставою для відмови у виплаті лише в тому разі, якщо таке порушення положень договору страхувальником перешкодило страховику переконатись, що ця подія є страховим випадком, і має оцінюватись судом у кожному конкретному випадку. Наприклад,* ***несвоєчасне повідомлення страхувальником страховика без поважних на те причин про настання страхового випадку*** *(пункт 5 частини першої статті 989 ЦК, пункт 5 частини першої статті 991 ЦК)* ***може бути підставою для відмови у виплаті страхового відшкодування у тому разі, якщо воно позбавило страховика можливості дізнатися, чи є ця подія страховим випадком****.*
>
> *При цьому суди також повинні мати на увазі, що порушення страхувальником визначеного договором страхування строку подання документів, що стосуються страхового випадку, не є порушенням визначеного договором строку повідомлення про настання страхового випадку».*

Враховуючи вищевикладені роз’яснення Пленуму і вищезазначені норми законодавства України, в будь-якому випадку, невиконання будь-якою особою умов договору страхування чи порушення нею будь-яких строків, не може бути підставою для відмови у виплаті страхового відшкодування, крім випадків, коли це не дає можливості встановити, чи є ця подія страховим випадком.

Однак, в судовому засіданні, на запитання представника **Позивача**, представник **Відповідача** визнав той факт, що дорожньо-транспортна пригода, яка сталася з **Позивачем** є страховим випадком, що також підтверджується його Запереченнями наданими до суду, довідками ДАІ і «Зеленою карткою» **Заподіювача шкоди**.

Таким чином, жодних підстав для відмови у регламентній виплаті не існує.

Більш того, **Позивачем** проведено експертизу завданої шкоди із залученням експертної організації, яка постійно надавала експертні послуги для **Відповідача** в Донецьку протягом 2012 року (що підтверджується рішеннями суду, що є в матеріалах справи), висновок якої дозволяє встановити розмір завданої шкоди і тому не має потреби в проведенні нової експертизи.

Жодних претензій до експертизи **Відповідачем** не заявлено і жодного розслідування щодо обставин пригоди **Відповідачем** не проведено, тому у **Відповідача** не має жодних підстав не погоджуватися із заявленим розміром шкоди.

Враховуючи вищезазначене та на підставі положень статей 8, 55 і 129 **Конституції**, 15 і 16 **ЦКУ** та статей 3, 11, 15, 26 і 107 **ЦПК**, а також

з урахуванням положень статті 22 **ЦКУ**, статей 33, 37 і 41 **ЗУ «Про страхування відповідальності»**, та положень **Постанови Пленуму ВССУ від 01 березня 2013 року**,

Прошу:

1. Стягнути з Моторного (транспортного) страхового бюро України (код ЄДРПОУ: 21647131, адреса місцезнаходження: 02154, м. Київ, Русанівський бульвар, буд.8) на користь Марініч Олени Володимирівни (податковий номер: 1996017603) суму коштів у розмірі 22355 (двадцять дві тисячі триста п’ятдесят п’ять) грн. 13 (тринадцять) коп.

Позивач **О. В. Марініч**
13 січня 2014 року